

ISRAËL IN DE PROFETISCHE BOEKEN - deel 2

ZACHARIA

10. DE PROFETIEËN VAN ZACHARIA (520-518 v.C.)

Aankondiging van het gericht en van de heilstijd.

Zacharia 9:9-10. De heilstijd. De komst van de Vrededorst (Jezus Christus) is Israëls heil. “Jubel luid, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig en verlossend, gering en rijdend op een ezel, op een veulen, het jong van een ezelin¹. Ik zal de strijdswagens uit Efraïm wegnemen, en paarden uit Jeruzalem. De strijdboog zal weggenomen worden. Hij zal vrede verkondigen aan de heidenvolken². Zijn heerschappij zal zijn van zee tot zee, van de Rivier de Eufraat tot aan de einden van de aarde³.”

De komst van de Koning is het middelpunt van de heilsaankondiging. Hij mist de uiterlijke glorie van het latere koningschap van Salomo (het rijden op paarden). Hij wedijvert niet met de wereldse heersers. Rijdend op een ezel (9:9) symboliseert zijn geringheid en nederigheid. Hij vertegenwoordigt Israëls theocratische koningschap⁴.

Hij is “de Vrededorst ... en aan de uitbreiding van zijn heerschappij en aan de vrede zal geen einde komen. ... Zijn koninkrijk wordt gegrondvest (niet door macht, maar) door recht en gerechtigheid”⁵. *Ook de profeet Zacharia beschrijft het Messiaanse Koninkrijk in de toekomstige heilstijd met aards-gekleurde beschrijvingen.* Het zal geen nieuwe geweldsheerschappij zijn als dat van het Egyptische en Assyrische Rijken, maar zal een Koninkrijk van vrede zijn waarin *alleen de God van de Bijbel als de Bron van alle kracht en macht* geëerd zal worden⁶. *Met de komst van de Messias, Jezus Christus, breekt het Messiaanse Koninkrijk van vrede aan⁷ en dat blijft niet beperkt tot (mensen uit het natuurlijke volk van) Israël!* De uitdrukking ‘van de rivier de Eufraat tot aan de einden der aarde’ bedoelt ‘alle volken op de hele aarde’⁸.

Zacharia 10:6. De heilstijd. Israëls heil bestaat uit hun terugkeer uit de ballingschap. “Ik zal het huis van Juda (het oorspronkelijk zuidelijke koninkrijk) versterken en het huis van Jozef (het oorspronkelijke noordelijke koninkrijk) zal Ik verlossen. Ik zal hen doen terugkeren, want Ik heb mij over hen ontfermd. Zij zullen zijn alsof Ik hen niet verstoten had. Ik ben immers de HEERE, hun God, Ik zal hen verhoren!” De aanvankelijke verlossing bestaat uit de terugkeer uit de ballingschap. *Vóór* de ballingschap was het (ongelovig, ongehoorzaam) volk ‘niet meer Gods volk’ (Hebreeuws: lo ammi) en werd ‘geen ontferming’ (Hebreeuws: lo ruchama) aan haar bewezen⁹. *Maar nu ná de ballingschap is het (uitverkoren gelovige) overblijfsel weer ‘het volk van God’¹⁰ en ontfermt de HEERE zich weer over haar¹¹.* Zij zullen zijn alsof zij niet door de HEERE verstoten waren geweest. De strijd en de overwinning slaan niet op oorlog, maar op het feit dat het volk van God met hun terugkeer uit de ballingschap de uiteindelijk overwinning behalen.

Zacharia 11:4-17. Het gericht. De heidenvolken én het volk Israël worden prijsgegeven.

Zacharia 11:4-17 is een van de moeilijkste stukken in de Profeten om uit te leggen.

De profeet Zacharia wordt tweemaal (vers 4 en vers 15) bevolen als herder op te treden. Dit wijst waarschijnlijk op één of twee visioenen. De profeet moet in zijn visionaire toestand twee symbolische handelingen verrichten. Dit is niet geschiedenis, maar *profetie over toekomstige gebeurtenissen*. Dit is een eschatologische voorzegging, een voorzegging over de laatste dingen, een aankondiging van een oordeel. *Het spreekt over de ondergang van de wereld in de eindtijd en in het bijzonder de ondergang van ‘Israël naar het vlees’(het natuurlijke volk van Israël).* .

Zacharia 11:4-14. De eerste symbolische handeling.

In Zacharia 11:4-14 is de persoon die als een profeet-herder wordt voorgesteld niemand minder dan de HEERE zelf (11:10,13). Hij die het verbond met alle volken sluit (11:10), is geen louter menselijke persoonlijkheid. De Goddelijke functie van herder wordt ten dele uitgeoefend door bemiddeling van mensen en in bijzondere zin door Jezus Christus. Daardoor wordt het mogelijk dat ‘de loon-episode’ (11:12-13) blijkens het Nieuwe Testament speciaal in Christus wordt vervuld.

De eerste symbolische handeling (11:4-14) van de profeet Zacharia is dat hij zich moet kleden als een goede herder.

“Weid die slachtschappen (11:4)... Voorzeker, Ik zal de bewoners van de aarde niet meer sparen, spreekt de HEERE. Zie Ik lever de mensen over, ieder in de hand van zijn herder en in de hand van zijn koning. Zij zullen de aarde ten gronde

¹ Mattheüs 21:5

² Zie Efeze 2:14

³ Zie Efeze 1:21; Mattheüs 28:18

⁴ Deuteronomium 17:16; Jesaja 2:7

⁵ Jesaja 9:5-6.

⁶ Micha 5:9-10. Zie “Want van is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid” (Mattheüs 6:13)

⁷ Zie Johannes 8:36-37

⁸ Psalm 72:8. Contrasteer dit met Genesis 15:18, (*Alleen maar vanaf*) “de rivier van Egypte tot aan de grote rivier, de Eufraat”

⁹ Hosea 1:6-9

¹⁰ Romeinen 11:4-5

¹¹ Hosea 1:10

richten. En Ik zal hen uit hun hand niet redden (11:6).” In het visioen spreekt de HEERE tot de verhalende persoon, de profeet Zacharia. Let op dat de profeet zegt: ‘ik’ (kleine letters in Nederlands)(vers 7) en ‘tegen mij’ (vers 15). Zacharia ontvangt het bevel om slachtschapen te weiden, schapen waar niemand medelijden mee heeft. De kopers doden deze schapen ongestraft en de verkopers verheugen zich over hun gemaakte winst. De herders, die deze schapen weiden tot de dag dat zij geslacht zullen worden, sparen (verdedigen) ze niet, maar geven ze op de bestemde tijd over om geslacht te worden.

De betekenis van het visioen is dat de herder (Zacharia) wordt voorgesteld als de HEERE zelf, die in een bijzondere zin “de Herder van Israël of het huis van Juda” is (10:3)¹² en in een meer algemene zin “de Herder van alle volken” kan worden genoemd (11:10). Hij is van plan om de slachtschapen, de mensheid (inclusief Israël) aan het onheil over te geven¹³. Vanaf de aanvang heeft de HEERE besloten de (ongelovige en ongehoorzame) volken inclusief (ongelovig, ongehoorzaam) Israël aan de ondergang prijs te geven¹⁴. Israëls ondergang is een onderdeel van de ondergang van de wereld.

Zacharia neemt twee herdersstaven als beeld dat de HEERE de herderschap blijft uitoefenen tot op de dag van het gericht. Van de twee herdersstaven symboliseert de ene (goedgunstigheid) ‘het verbond van de HEERE met alle volken’ (11:10) en de ander (samenbinding) ‘de broederschap tussen Juda en Israël’. Al wat de volkeren (inclusief Israël) door de eeuwen heen aan goeds bezitten berust op dit Goddelijke herderschap met twee herdersstaven (11:10,14). Omdat al deze zegeningen met ondankbaarheid en goddeloos leven beantwoord worden (11:12), zullen alle zegeningen weggenomen worden om plaats te maken voor het laatste oordeel. Zacharia die de kudde weidt met beide herdersstaven is een illustratie van de HEERE, die zijn genade nog niet van Israël en de volken heeft teruggetrokken, maar wel op het punt staat dit te doen. Hij geeft aan Israël (en aan de volken) nog een laatste gelegenheid om Hem te betalen wat Hem toekomt (11:12). Die kans hebben zij echter niet benut. Daarom zal het gericht zijn beloop moeten hebben (11:6).

“En ik roeide binnen één maand drie herders uit, omdat mijn ziel hen niet langer kon verdragen (omdat ik ongeduldig met hen werd). Ook hun ziel kregen een tegenzin in mij” (11:8). Het gericht over Israël vanwege haar zonden wordt beschreven in zijn eenheid met het gericht over de wereld (11:6). Men kan aannemen dat er drie kudden waren (vergelijk 13:8) elk met een herder en de profeet is de opperherder. De bedoeling is dat uiteindelijk de gehele kudde (Israël) van herders beroofd wordt. Het gericht wordt pas volledig wanneer de leiders (speciaal van Israël hier in de gestalte van ‘veehandelaars’) voor het laatst hun minachting voor de Goddelijke Herder (Jezus Christus) hebben uitgesproken (11:13). De profeet-herder wordt ongeduldig en kan de schapen niet meer verdragen. Hij krijgt afkeer van hen. Er ontstaat dus een vervreemding tussen de herder en de schapen, dus ook tussen de HEERE en het volk Israël. Hij verklaart niet langer de schapen te willen weiden.

“Daarop nam ik mijn stok ‘Goedgunstigheid’ en brak hem stuk, om zo mijn verbond te verbreken, dat ik met alle volken gesloten had (11:10).” Ook hier vloeien beeld en werkelijkheid in elkaar over. Er wordt niet meer gesproken over ‘schapen’, maar over ‘volken’. Het ‘ik’ van Zacharia gaat over in het ‘Ik’ van de HEERE!

Het breken van de stok ‘Goedgunstigheid’ symboliseert dat de HEERE het verbond met alle volken verbreekt. Welk verbond? Het verbond van Gods *goedgunstigheid of welwillende gezindheid* die de HEERE tot dusver aan alle volken bewezen heeft en waardoor zij in stand zijn gebleven¹⁵. In wezen is dit verbond hetzelfde als het verbond met Noach¹⁶, al wordt de inhoud daarvan anders beschreven. Het is een verbond met alle bewoners van de aarde (11:6). Omdat in heel deze profetie Israël op de voorgrond treedt, wordt *het gericht over Israël geplaatst in het kader van het wereldgericht*. De HEERE verbreekt het verbond met Israël, zijn bijzondere verbond van goedgunstigheid of welwillende gezindheid waarin Israël deelde. De ‘veehandelaars’ (de leiders van het volk) begrepen goed dat deze (profetie, uitgebeeld door de profetische handeling van Zacharia) een woord van de HEERE is (11:11).

“Ik (Zacharia) heb tegen hen (de veehandelaars)(de leiders van het volk) gezegd: Als het goed is in uw ogen, geef mij mijn loon: zo niet, laat het dan. Toen hebben zij mijn loon afgewogen: (alleen maar) dertig zilverstukken¹⁷. Maar de HEERE zei tegen mij: Werp dat de pottenbakker toe – een kostelijke prijs waarop Ik (de HEERE = Jezus Christus) door hen (de leiders van het Joodse volk) geschat ben! Daarop nam ik dertig zilverstukken en wierp ze in het huis van de HEERE de pottenbakker toe (11:12-13).” Nu wordt in deze profetie (11:12-13) ingegaan op een nieuw element: *de menselijke schuld. Het strafgericht is verdiend omdat mensen de herderlijke zorg van de HEERE hebben geminacht.*

¹² Ezechiël 34:11-16

¹³ Vergelijk Romeinen 1:23-32

¹⁴ Genesis 2:17

¹⁵ Het verbond van Gods *goedgunstigheid of welwillende gezindheid*:

(i) Vergelijk Leviticus 16:29 (de jaarlijkse zoenoffer op de Grote verzoendag voor alle zonden was een altijddurende (tot de eerste komst van Christus en dus een tijdelijke en onvolmaakte) verordening voor de Israëlieten als een illustratie van de permanente verzoening in Jezus Christus.

(ii) Vergelijk Jesaja 48:6-11 (omwille van zijn eigen Naam stelt de HEERE zijn toorn en de daarop volgende uitroeiing uit).

(iii) Vergelijk Handelingen 14:19-17 (In de tijden die achter ons liggen liet de HEERE de heidenen hun eigen wegen gaan).

(iv) Vergelijk Romeinen 3:25 (in zijn verdraagzaamheid heeft God de zonden, die eertijds hadden plaatsgevonden, voorbij laten gaan).

¹⁶ Genesis 9:9

¹⁷ Exodus 21:32

In 11:7 was Zacharia als profeet-herder voor de veehandelaren de slachtschappen gaan weiden. ‘De veehandelaren’ symboliseren vooral de leiders van het volk Israël in hun ondankbaarheid tegenover de HEERE. Zij zijn hier niet ‘de drie herders’ die al uitgeroeid zijn (11:8).

Het gericht wordt pas volledig wanneer de leiders (speciaal van Israël hier in de gestalte van ‘veehandelaren’) voor het laatst hun minachting voor de Goddelijke Herder (hun verwerping van Jezus Christus) hebben uitgesproken (11:13). De menselijke schuld leidt tot het finale prijsgeven van het volk¹⁸.

De profeet-herder kan zijn loon niet van de schapen verwachten. Maar omdat het volk door hun leiders vertegenwoordigd wordt, blijven de zonden van het volk strafwaardig. Zacharia had de slachtschappen voor de leiders geweid (11:7), is na een maand ermee gestopt en kan nu zijn loon verwachten. De waardering van het werk van de HEERE en van zijn Woord moet geheel vrijwillig zijn, al zouden de mensen ernaar geoordeeld worden. De handelaars wogen hem als loon (alleen maar) dertig zilverstukken af. Volgens Exodus 21:32 kost een slaaf, levend of gedood door een stier, dertig zilverstukken. Dit is misschien wel een billijk loon voor een schaapherder die niet meer als een maand heeft gewerkt (11:8). Maar symbool en werkelijkheid vloeien ook hier in elkaar over.

Het is het loon dat zij (de leiders van het Joodse volk) de HEERE bieden voor zijn herdersambt! Het laat zien dat de leiders van het volk van Israël Gods werk als Herder minachten. Dat dertig zilverstukken volgens het oordeel van de HEERE onwaardig is, komt ook tot uitdrukking in het bevel dat Zacharia ze de pottenbakker moet toewerpen en dan nog wel in het huis van de HEERE¹⁹. De HEERE weigert om het in ontvangst te nemen en Zacharia kan het ook niet houden. Waarschijnlijk werpt Zacharia het dan aan een pottenbakker toe die zich toevallig daar bevindt.

Vervulling van Zacharia 11:12-13 in Mattheüs 27:3-10. De overeenkomsten tussen profetie en vervulling zijn ‘de dertig zilverstukken’ en ‘de pottenbakker’. De verschillen zijn: de dertig zilverstukken worden in de profetie aan de profeet-herder (Zacharia) en in hem ‘aan de HEERE als loon uitbetaald’, en dan ‘in de tempel’ de pottenbakker toegeworpen. Maar in de vervulling zijn ze de verradersloon die door de overpriesters aan Judas uitbetaald werd en uit spijt door Judas in de tempel geworpen werd en vervolgens gebruikt werd om de akker van de pottenbakker te kopen als een begraafplaats voor vreemdelingen. De hoofdgedachte is echter dat beide de profetie en de vervulling spreken over de ondankbaarheid van de leiders van Israël tegenover de Goddelijke Herder. Mattheüs leert hoe Israëls verwerping van het Goddelijke heilswerk culmineert in de verwerping van Jezus Christus. Dié verwerping beslist dan Israëls lot!

Dat dit volgens Mattheüs een aanhaling van Jeremia (en niet van Zacharia) zou zijn²⁰ berust waarschijnlijk op een fout van een overschrijver van het manuscript met het Mattheüs Evangelie in een vroeg stadium, omdat Jeremia ook over een pottenbakker spreekt²¹. Nu de leiders van het volk, niettegenstaande dat het gericht reeds begonnen was met het breken van de eerste herdersstaf (11:10), hun minachting voor het Goddelijke herdersambt duidelijk hebben getoond, beëindigt de profeet-herder (Zacharia) zijn herdersambt en in hem beëindigt de HEERE finaal zijn Herdersambt.

“Daarop brak ik mijn tweede stok (*herdersstaf*), ‘Samenbinding’, stuk, om zo de broederschap tussen Juda en Israël te verbreken” (11:14). De profetie wordt helemaal op het volk van de HEERE (Israël) betrokken. Deze regel geldt echter ook voor de heidenvolken. De twee herdersstaven worden in de juiste volgorde gebroken: eerst worden de schapen door God verlaten (11:10) en daarna van elkaar vervreemd (11:14). Eerst verandert Gods houding tegenover mensen en daarna verandert de houding van mensen tegenover elkaar²². Eerst: “Laat sterven wat sterven wil (11:9a)” en daarna: “Laten zij die overblijven elkaars vlees verslinden”(11:9b). Wanneer de HEERE zich van mensen terugtrekt (het eerste deel van de vloek), keren mensen zich tegen elkaar (het tweede deel van de vloek)! De HEERE heeft zijn Herderschap neergelegd en Israël prijsgegeven²³!

Vervulling van de profetie.

Zacharia 11:15-17 toont aan dat de profetie speciaal betrekking heeft op Israël: als de Goede Herder het volk loslaat, treedt een slechte heerser op. Maar Zacharia 11:6,10 toont aan dat de profetie ook betrekking heeft op alle andere volken: de HEERE zal de bewoners van de aarde niet meer sparen, maar overleveren aan (slechte herders)(11:6)²⁴. Hij verbreekt zijn verbond met alle volken (11:10). De gehele profetie zegt dat *Israël gaat delen in de lotsgemeenschap van alle volken, dat Israëls ondergang een onderdeel is van de ondergang van de hele wereld. Zacharia 11:4-14 (vooral vers 6 en 10) toont aan dat deze profetie eschatologische en universele betekenis heeft.* Het wijst naar de ondergang van de wereld en dat Israël aan die ondergang deel heeft. Het herderschap dat de HEERE neerlegt is zowel het speciale herderschap dat de HEERE over Israël uitoefent, maar ook het algemene herderschap over de andere volken.

Daarom komt de vervulling eerst wanneer de HEERE zijn hand van de volkeren, en daarmee ook van wat er van Israël nog over is, in volstreekte zin zal aftrekken.

De eigenlijke inhoud van deze profetie is de voorzegging van het gericht en de daaraan ten grondslag liggende miskennis van het goddelijke herderschap. In de periode tussen Zacharia en de eerste komst van Christus (de periode

¹⁸ Romeinen 1:24-32

¹⁹ Dit is niet een toekomstige gebeurtenis, omdat de tempel er nog stond (1ste eeuw n.C.)

²⁰ Mattheüs 27:9

²¹ Jeremia 18:1-10

²² Alle burgeroorlogen in de wereld tonen aan dat de ongelovige heidenvolken niet alleen tegen Gods gelovige volk zijn, maar ook tegen elkaar!

²³ En daarmee heeft de HEERE ook de ongelovige en ongehoorzame *heidenvolken* prijsgegeven. De zondeval raakte de heidenvolken, het volk van Israël, ja ieder mens (Romeinen hoofdstuk 1-3).

²⁴ Denk aan de toenemende aantal dictators in de wereld.

van de tweede tempel) zien wij dat er miskenning van de goddelijke herderschap was en dat de HEERE (nog niet absoluut en voorgoed, maar wel relatief en tijdelijk) zijn hand van Israël aftrok.

Als eerste ramp zijn de herdersstaven 'Goedgunstigheid' en 'Samenbinding' ten volle verbroken. Het aangekondigde neerleggen van het goddelijke herderschap over Israël culmineert en is een werkelijkheid geworden in de verwerping van Jezus Christus²⁵!

"Van toen aan begon Jezus zijn discipelen te laten zien ... dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel zou moeten lijden van de kant van de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleerden, en dat Hij gedood zou worden ..."26. *Alleen in de verdoemenis zullen de herdersstaven Goedgunstigheid en Samenbinding volledig verbroken zijn!*

In deze profetie wordt alleen één zijde van de toekomst in beeld gebracht, namelijk de ondergang van Israël in samenhang met de ondergang van de wereld. Er wordt niets gezeqd over de mensen in Israël en in de heidenvolken die behouden zouden worden.

Zacharia 11:15-17. De tweede symbolische handeling.

De tweede symbolische handeling van de profeet Zacharia is dat hij zich moet kleden als een slechte herder.

Zacharia moet zich als een slechte herder verkleden (11:15). Het woord 'dwaas' heeft dikwijls als synoniem het woord 'goddeloos'. De HEERE zal in Kanaän een slechte heerser verwekken. In aansluiting op Ezechiël 34:4-27 wordt hij geschilderd als een herder die niet omziet naar de schapen. Hij zoekt de dwalende schapen niet; hij geneest de gebroken schapen niet; hij verzorgt de nog levende schapen niet. Integendeel, in plaats van de kudde te verzorgen, zorgt hij alleen voor zichzelf; hij verslindt de vette schapen en scheurt als een roofdier overal stukken vlees af (11:16)²⁷.

Over de slechte herder wordt Gods vloek uitgeroepen. Als profetische en goddelijke vloek zal deze ook zeker in vervulling gaan. Al is de slechte herder door God verwekt (11:16)²⁸, toch valt hij onder het goddelijke oordeel. De vreselijke straf wordt *symbolisch* voorgesteld, omdat eerst zijn arm met een zwaard afgehouden wordt en zijn rechteroog uitgestoken wordt, maar daarna zijn arm verdort en zijn rechteroog dof wordt (11:17).

De aanvankelijke vervulling van Zacharia 11:15-17. De tweede symbolische handeling hoort bij de eerste symbolische handeling, omdat het Oude Testament meerdere keren profeteert dat als de HEERE het volk van Israël loslaat, de slechte heerser optreedt²⁹. In Zacharia 11:6 wordt het gericht hierin samengevat, dat de HEERE mensen overlevert, elk aan zijn herder of koning zodat deze de aarde te gronde richt, zonder dat de HEERE de volken uit hun hand redt. Het goddelijke herdersambt wordt ten aanzien van het volk Israël en ten aanzien van de andere volken neergelegd. De slechte herder van vers 15-17 volgt de goede herder van vers 4-14 op. In eerste instantie moeten we denken aan een gewoon menselijke heerser over Israël. Het volk Israël en de andere volken blijven voortbestaan en vers 4-14 is nog niet in absolute zin in vervulling gegaan. De boodschap van vers 15-17 is dus: nadat en naarmate de goede herder de kudde heeft losgelaten, treedt de slechte herder op.

Historisch is dit ook in vervulling gegaan. Denk aan de slechte heersers die Israël ná de dagen van Zacharia heeft gehad: bv. Antiochus Epifanes IV, de koning van de hellenistische Seleuciden in Syrië (175-164 v.C.). Dit vond plaats vóór de eerste komst van Christus.

Het is onjuist om de vervulling te beperken tot hetgeen op de verwerping van Jezus Christus is gevolgd, omdat de profetie spreekt over de HEERE die nog een slechte herder daarna 'verwekt', bv. de Romeinen na de eerste komst van Christus die *het volksbestaan van Israël hebben beëindigd* met de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.C.

De werkelijke vervulling van Zacharia 11:15-17. Omdat de verzen 4-14 een eschatologische en universele bedoeling hebben, is dat ook met de verzen 15-17 het geval. Als God de wereld en Israël in absolute zin prijsgeeft, volgt er geen andere heerser meer dan de Satan (en zijn antichristen) aan wie de verloren mensen uit alle volken worden overgeleverd³⁰.

Deze profetie spreekt echter alleen over het goddelijke gericht tegen de ongelovigen en niet over de goddelijke verlossing van de gelovigen.

Zacharia 13:1-6. De heilstijd. Het wegnemen van de zonde, afgoden en (valse) profeten.

²⁵ Mattheüs 8:11-12; Mattheüs 13:11; Mattheüs 21:33-44; Mattheüs 22:1-14; Mattheüs 23:13

²⁶ Mattheüs 16:21; 17:22-23; 20:17-19; zie Johannes 1:11

²⁷ Denk aan de dictators en oligarchen in de wereld die zichzelf verrijken op kosten van hun eigen volk en vooral de armen.

²⁸ Vergelijk andere machtige leiders door God gezonden:

- Tiglath-Pileser III (Pul in 2 Koningen 15:19)(741-738 v.C.), de Assyrische dictator, die de HEERE doet opkomen in Jesaja 8:6-8 en vergeleken wordt met 'de machtige vloedwater van de Eufraat'
- Sargon II (721-705 v.C.) de Assyrische koning die 'de roede van Gods toorn' genoemd wordt in Jesaja 10:5-6
- Kuros II de Grote (590-529 v.C.), de Perzische Koning die 'Gods rechtvaardige dienaar' in Jesaja 41:2; 44:28; 45:1 genoemd wordt.

²⁹ Zie 1 Koningen 11:9-11,26. Omdat Salomo Gods verbond en verordeningen niet in acht heeft genomen, zal God het koninkrijk van hem losscheuren en het aan zijn dienaar, Jerobeam, geven.

³⁰ Lees Openbaring 13:7-8. "Het beest werd macht gegeven om oorlog te voeren tegen de heiligen en om hen te overwinnen, en hem werd macht gegeven over elke stam, taal en volk. En allen die op de aarde wonen, zullen het aanbidden, althans van wie de namen niet zijn geschreven in het boek des levens van het Lam ..."

“Op dié dag zal er een bron (*fontein*) geopend worden voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid (13:1).” De beschrijving van de zegeningen van de heilstijd wordt voortgezet.

Beschrijvingen van het wegdoen van de zonde in de heilstijd komen meermalen voor in het Oude Testament.

- “Ik zal de ongerechtigheid van dit land op één dag wegnemen (3:9).”
- “Wie is een God als U, die de ongerechtigheid vergeeft, die voorbijgaat aan de overtreding van het (uitverkoren, gelovige) overblijfsel van zijn eigendom? Hij zal niet voor eeuwig vasthouden aan zijn toorn, want Hij vindt vreugde in goedertierenheid. Hij zal zich weer over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertrappen, ja, U zult al hun zonden werpen in de diepten van de zee³¹.”
- Ook onder het beeld van het afwassen van de zonden. “Wanneer (in de heilstijd) de HEERE de vuilheid van de dochters van Sion afgewassen zal hebben en de vele bloedschuld van Jeruzalem uit hun midden ervan weggespoeld zal hebben door de Geest van oordeel en door de Geest van uitbranding...”³².
- “Ik zal rein water op u sprenkelen en u zult rein worden. Van al uw onreinheden en van al uw stinkgoden zal Ik u reinigen”³³.

Maar slechts door de voorzegde uitstorting van de Heilige Geest (12:10) en de daarop volgende innerlijke verandering (wedergeboorte en heiliging) kan het huis van David en de bevolking van Jeruzalem (de oudtestamentische gelovigen) delen in het heil dat hier beschreven wordt.

Hebreeën 11:39-40 zegt hetzelfde. “Deze (geloofshelden gedurende de oudtestamentische periode), hoewel zij door het geloof een goed getuigenis van God gekregen hebben, hebben allen de vervulling van de belofte niet verkregen (!), daar God met het oog op ons (de gelovigen gedurende de nieuwtestamentische periode) iets beters voorzien had, opdat zij (de gelovigen gedurende de oudtestamentische periode) alleen met ons (de gelovigen gedurende de nieuwtestamentische periode) tot de volmaaktheid zouden komen.” De hoofdzaak is dat in de komende heilstijd (het nieuwtestamentische periode) de zonde wordt verzoend³⁴!

Aanvankelijke vervulling. Het is duidelijk dat de aanvankelijke vervulling plaatsvindt in Jezus Christus³⁵. Het bloed van Jezus Christus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde³⁶.”

Zacharia 13:7-9. Aankondiging van het gericht en van de heilstijd. De dood van de herder en het lot van het volk.

De herder die door de HEERE over het volk aangesteld werd, zal gedood worden en het volk zal verstrooid worden. Twee derde van het volk dat in Kanaän woont zal uitgeroeid worden en een derde zal overblijven. Dat derde deel zal door rampen gelouterd worden, zich tot de HEERE bekeren en door de HEERE als ‘zijn volk’ erkend worden.

“Zwaard, ontwaak tegen mijn herder (*aangesteld door God over Israël*) en tegen de man die mijn metgezel is”, spreekt de HEERE van de legermachten. “Sla de herder en de schapen zullen overal verspreid worden. Maar Ik zal mijn hand tot de kleinen wenden” (*in Israël leden de zwakken het meest*) (13:7). In Zacharia 11 vertegenwoordigd de herder de HEERE zelf, maar in Zacharia 13 wordt de herder uitdrukkelijk van de HEERE onderscheiden. Dus is Zacharia 13:7-9 een zelfstandige profetie. ‘Mijn herder’ is de regent of leider die door de HEERE over Israël aangesteld werd. ‘Mijn metgezel’ kan ook van een menselijke medearbeider van God gezegd worden³⁷, maar in diepste zin is Jezus Christus de Herder en de Metgezel van de HEERE, omdat Hijzelf God is.

‘Zwaard, ontwaak’ is een retorische oproep en geeft aan dat Gods soevereine raadsbesluit zal geschieden. “Alles wat over Jezus Christus in het Oude Testament geschreven staat moet vervuld worden”³⁸. De Herder zal gedood worden, wat niet uitsluit dat de uitvoerder van Gods raadsbesluit daardoor schuldig wordt³⁹. ‘Het zwaard’ kan met betrekking tot Christus niet letterlijk genomen worden, want Hij werd met spijkers gekruisigd en met een speer doorstoken. Het is *een symbolische aanduiding* van de verdervende Joodse en Romeinse machten die Jezus kruisigden.

Het gevolg van het doden van de herder zal zijn dat de schapen (het volk) verstrooid zullen worden. God zal zijn hand uitstrekking tot/tegen de kleinen en de schapen zullen overal verstrooid worden⁴⁰. De HSV vertaalt de zin in een gunstige zin: ‘keert God zich tot’ de zwakke schapen die zijn medelijden opwekken. De NIV en Hebreeuwse tekst

³¹ Micha 7:18-19

³² Jesaja 4:4

³³ Ezechiël 36:25-28; zie Psalm 51:4,9

³⁴ Psalm 51:9; Jesaja 4:4; Ezechiël 36:26; Micha 7:19; Zacharia 3:9

³⁵ Handelingen 2:37-41

³⁶ 1 Johannes 1:7; Hebreeën 9:22-28

³⁷ 1 Korinthe 3:9

³⁸ Lukas 24:44

³⁹ Vergelijk Jesaja 10:5, “Assyrië, de roede van Gods toorn, de stok in Gods hand.”

⁴⁰ 1 Koningen 22:17. “Heel Israël verstrooid op de bergen als schapen die geen herder hebben.” 1 Makkabeën 9:18. “Judas viel en de rest vluchtte.”

vertaalt de zin in een ongunstige zin: ‘keert God zich tegen’ de schapen (juist de zwakken/de geringste deel van het volk lijden het meest in deze algemene volksramp)⁴¹.

“Twee derden werden uitgeroeid, een derde blijft over” (13:8). Twee derden is *een symbolische aanduiding* voor ‘het grootste deel’ van het volk.

Zij worden uitgeroeid, rechtstreeks door de slaande hand van de HEERE of doordat het zwaard van de vijanden eerst de herder doodde en daarna tegen het onbeschermd volk keerde. In beide gevallen geschiedt dit door het besluit van de HEERE (13:7). Het kleinste deel van het volk (de rest, het overblijfsel) blijft over.

Dus de ondergang van het volk van God is niet volkomen, maar gedeeltelijk⁴². Er is in de nieuwtestamentische periode (het Messiaanse tijdperk) nog een toekomst voor het overblijfsel (de uitverkoren gelovigen) van Gods volk⁴³.

Deze overblijfsel zal verdrukking en vervolging ondervinden (13:9). Hun ‘louteren’ in het vuur waardoor andere metalen uit het zilver en goud gesmolten word⁴⁴, is niet een beproeving (of straf) van de HEERE en ook niet een verzoeking (aanval) van de satan. Dat derde (Gods verbondsvolk) zal de HEERE aanroepen⁴⁵ en in zijn Naam getuigen. De HEERE zal hen als zijn volk erkennen⁴⁶. Profetie in de oudtestamentisch openbaring maakt gebruik van de nationale vormen van het volk van Israël/de oude orde. De vervulling van profetie wordt echter gegeven in het heldere licht van de nieuwtestamentische openbaring/de nieuwe orde⁴⁷.

De aanvankelijke vervulling. De oudtestamentische nationale vorm spreekt over de ondergang van een leider die door de HEERE is aangesteld. *Hij is een type van Jezus Christus*. Het Joodse volk heeft in de periode vóór de eerste komst van Jezus Christus beproevingen meegemaakt en toch heeft de HEERE een overblijfsel van uitverkoren gelovigen behouden.

Deze leider kan verwijzen naar de gouverneur Zerubbabel (520 n.C.), of naar de Hogepriester Onias die vermoord werd (172 v.C.)⁴⁸ of naar een militaire leider van de Makkabeeën (160 v.C.). *Deze leider is dan een type van Christus, de uiteindelijke antitype of vervulling van de profetie!*

De wezenlijke vervulling is in Jezus Christus.

(i) In Lukas 13:33 zegt Jezus, “Ik moet heden en morgen en de dag daarna reizen (op weg naar Jeruzalem), want het gaat immers niet aan dat een profeet omkomt buiten Jeruzalem.”

(ii) In Lukas 22:37 zegt Hij, “Ik zeg u dat dit wat geschreven staat, nog in Mij volbracht moet worden, namelijk, ‘en Hij is tot de misdadigers gerekend’. Ook wat er over Mij geschreven is, heeft immers een einddoel”⁴⁹.

(iii) In Lukas 24:44, zegt Jezus. “Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven staat in de Wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen.”

(iv) En de apostel Petrus zei in Handelingen 4:12, “De zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.”

(v) “In Markus 14:27 zegt Jezus, “U zult in deze nacht allen aanstoot aan Mij nemen, want er is geschreven: ‘Ik zal de Herder slaan en de schapen zullen uiteengedreven worden’.” De profetie spreekt over de arrestatie, veroordeling en kruisiging van Jezus Christus. De nadruk ligt op “het verstrooid worden van de schapen”, het wegvluchten van zijn discipelen. Markus 14:50 zegt, “Zijn discipelen verlieten Hem en vluchtten allen”⁵⁰. *Dit is een toepassing van deze profetie.*

De kruisiging van Jezus Christus brengt echter ook het einde van het hele oudtestamentische volk van Israël en zijn godsdienst rond de ceremoniële wet met zich mee! Het afbreken van de tempel van Jezus’ lichaam bracht het afbreken van de Joodse tempel met de oudtestamentische aanbidding door middel van de ceremoniële wet te weeg⁵¹. Door de kruisiging van Jezus Christus werd Israël in een zekere zin van haar Messias beroofd. Dat is een gericht over Israëls zonde. De beroving van de Messias heeft de ondergang van het volk ten gevolge. Het Joodse volk werd na de verwoesting van Jeruzalem en de tempel in 70 n.C. verstrooid⁵². Met de vernietiging van de tempel stopte ook de aanbidding door middel van de ceremoniële wet (de priesters, de tempel, de offeranden, enz.). De kruisiging van Jezus Christus markeert het einde van de oudtestamentische godsdienst; het einde van het eerste of oude verbond; het einde

⁴¹ Psalm 81:15; Ezechiël 38:12

⁴² Romeinen 11:5 (een overblijfsel); Romeinen 11:25-26 (een deel die niet verhard wordt)

⁴³ Zie Romeinen 11:5,25-27. Denk aan de 12 discipelen, de 120 gelovigen, de 3000 bekeerlingen tijdens Pinksteren, de 5000 in Handelingen 4:4 en het dagelijkse vermeerderen van gelovigen in Handelingen 5:14; 6:7.

⁴⁴ Jesaja 1:25; Maleachi 3:3

⁴⁵ Romeinen 10:12-13

⁴⁶ 2 Korinthe 6:16

⁴⁷ Zie Hebrëeën 9:8-10

⁴⁸ Daniël 9:26

⁴⁹ Het einddoel is “de vervulling van de verwijzingen in de Schrift naar mij” of het einddoel is “dat mijn levenswerk tot een einde gekomen is”.

⁵⁰ Markus 14:50

⁵¹ Johannes 2:19-22

⁵² De staat Israël in 1948 gesticht door de Zionistische beweging is NIET een voortzetting van de Bijbelse Israël. Het is een nationale beweging en ideologie die een Joodse thuisland of Joodse Staat ondersteunt in het gebied waar in Bijbelse tijden de Israëlitische koninkrijken van Israël en Juda hebben gelegen.

van de oude orde⁵³! Het markeert ook (600 jaar later) het begin van de Islam die de kruisiging van Jezus Christus fel bestrijdt!

Vanaf de opstanding van Jezus Christus uit de dood werd het gelovige overblijfsel van de Joden - de 12 discipelen (Handelingen 1:13), de 120 volgelingen (Handelingen 1:15), de 3000 bekeerlingen op de Pinksterdag (Handelingen 2:41), de 5000 (Handelingen 4:4) en de steeds groeiende aantal Joden die tot geloof in Jezus Christus kwamen én de steeds groeiende aantal gelovigen in Jezus Christus vanuit de niet-Joodse volken (de heidenen) – bijeengebracht in Gods nieuwtestamentische volk, de Gemeente⁵⁴.

Gods oudtestamentische volk, Israël (de uitverkoren gelovigen in Israël⁵⁵), werd dus NIET beëindigd (bij de eerste komst van Christus) en ook NIET vervangen (door de Kerk), MAAR werd voortgezet op een hogere vlak (van werkelijkheden in plaats van schaduwen/typen) en uitgebreid om de gelovigen uit de heidenen (mensen die behoren tot de niet-Joodse volken) in te sluiten.

Zacharia 14:1-21. De strijd van de wereld tegen de Gemeente.

Deze profetie tekent de toekomst van Juda en Jeruzalem (en daarmee het Koninkrijk van God) *in vormen ontleend aan de schaduwachtige bedeling van het oude verbond*⁵⁶. Het handelt over ‘de laatste dingen’, ‘de gebeurtenissen in de eindtijd’. Het gaat over de laatste groot uitbarsting van haat van de wereld (de heidenvolken) tegen Gods volk (de Gemeente/Kerk). De oprukkende volken hebben aanvankelijk succes (13:7-9), maar de finale overwinning is voor de HEERE en zijn volk. *Dezelfde eindstrijd en overwinning wordt beschreven in Joël 3:9-12, Ezechiël 38-39 en in Openbaring 11:7-10; 13:7-10; 16:12-16; 19:11-21 en 20:7-10. De overwinning van het nieuwe Jeruzalem wordt beschreven in Openbaring 21:1 - 22:5.*

De dag voor de HEERE (14:1-2). “Zie, er komt een dag voor de HEERE waarop de buit, op u behaald, in u midden zal worden verdeeld. Dan zal Ik alle heidenvolken verzamelen voor de strijd tegen Jeruzalem⁵⁷. De stad zal ingenomen worden, de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen verkracht worden. De helft van de stad zal in ballingschap wegtrekken, maar het overige van het volk zal niet uitgeroeid worden uit de stad (14:1-2)”.

‘De dag van de HEERE’ is de dag waarop de HEERE zich op een bijzondere wijze zal openbaren tot verdelging van zijn vijanden en tot verlossing van zijn volk. Hier is het uiteindelijk de Dag waarop Jezus Christus terugkomt, de laatste dag in de nieuwtestamentische periode. Daarna breekt de eeuwigheid aan. *Hier wordt ‘die dag van de HEERE’ (symbolisch) op oudtestamentische schaduwachtige wijze beschreven.* De volken trekken ten strijde tegen Jeruzalem, hebben aanvankelijk succes (13:7-9), de stad wordt veroverd, de huizen worden geplunderd, de buit wordt voor de ogen van allen in het midden van de stad verdeeld, de vrouwen worden verkracht en het volk wordt in ballingschap weggevoerd. Dit is een openbaring van de laatste en felste vijandschap van de wereld tegen het volk van God⁵⁸. Aan de ene helft van de inwoners wordt *het gericht aangekondigd*. Aan de andere helft wordt *het heil aangekondigd*⁵⁹.

Beeld van het wankelen van de tegenwoordige schepping (14:3-5). De HEERE en zijn leger van engelen dalen (symbolisch) vanuit de hemel neer om te strijden tegen de heidenvolken (die de ongelovigen symboliseren)⁶⁰. Hij strijdt als op “de dag van de strijd” zoals Hij vroeger op verschillende gelegenheden in de heilsgeschiedenis gestreden heeft⁶¹ (14:3). “Op die dag zal (symbolisch) zijn voeten staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, ten oosten ervan. Dan zal (symbolisch) de Olijfberg in tweeën gespleten worden naar het oosten en naar het westen. Er zal een zeer groot dal ontstaan, als de ene helft van de berg naar het noorden zal wijken en de andere helft ervan naar het zuiden (14:4)”. *In de schaduwachtige oudtestamentische openbaring zal de HEERE op de olijfberg verschijnen, de berg met zijn voeten aanraken en doormidden splijten.* Vergelijk: Micha 1:3-4, “De HEERE komt uit zijn woonplaats. Hij daalt af en ‘treedt’ op de hoogten van de aarde, de bergen ‘smelten’ onder Hem weg en de dalen ‘splijten’⁶².” Het ‘treden’, ‘smelten’ en ‘splijten’ zijn *symbolisch, niet letterlijk*. Wanneer God (letterlijk) nadert ten gerichte van de vijand, ontsluit Hij (letterlijk) een weg voor zijn volk om te ontkomen. Hoe God dat doet wordt niet gespecificeerd.

In het heldere licht van de nieuwtestamentische openbaring zegt Jezus, “Meteen na de verdrukking van die dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal zijn schijnsel niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de krachten van de hemelen zullen heftig bewogen worden”⁶³. Jezus openbaart in een visioen aan Johannes, “Er kwam een grote

⁵³ Hebrëeën 8:13; 9:10. Het Judaïsme of Joodse godsdienst is NIET de voortzetting van de oudtestamentische (Bijbelse) godsdienst, maar een uitbreiding van het zuurdeeg van de Farizeeërs! De oudtestamentische aanbidding van uitverkoren gelovig Israël wordt voortgezet in de nieuwtestamentische aanbidding in Geest en in waarheid van de uitverkoren gelovig Gemeente.

⁵⁴ Romeinen 11:1-7; 1 Korinthe 12:13; Efeze 2:14-22; Openbaring 21:12-14

⁵⁵ Romeinen 9:6b

⁵⁶ 2 Korinthe 3:14-17; Kolossenzen 2:17; Hebrëeën 9:8-10; 10:1

⁵⁷ Zie Openbaring 20:7-10

⁵⁸ Zie Openbaring 11:7 en 13:7

⁵⁹ Vgl. Mattheüs 25:31-46

⁶⁰ Joël 3:9-11; Mattheüs 24:30-31; Zie Openbaring 19:11-14

⁶¹ Exodus 15:3-4; Jozua 10:14,42; 23:3; Richteren 4:15; 1 Samuël 7:10; 2 Kronieken 20:15

⁶² Zie Richteren 5:5.

⁶³ Mattheüs 24:29

aardbeving, zo een als er niet is geweest sinds er mensen op de aarde geweest zijn: zo'n aardbeving, zo groot!⁶⁴ En God zegt: "Nog eenmaal zal Ik niet alleen de aarde, maar ook de hemel doen beven. Dit 'nog eenmaal' duidt op de verandering van de dingen die kunnen wankelen als van dingen die gemaakt zijn, opdat de dingen die onwankelbaar zijn, zouden blijven"⁶⁵.

Dit is geen voorspelling dat Jezus bij zijn wederkomst letterlijk tot op de Olijfberg neerdaalt, want ook de hele aarde met zijn bergen zullen beven en wankelen! Bij zijn hemelvaart zei Jezus dat net zoals Hij "opgenomen werd naar de hemel totdat een wolk Hem aan hun ogen onttrok", Hij "op dezelfde wijze" zal terugkomen⁶⁶. Hij zal "neerdalen uit de hemel tot in de wolken in de lucht (en niet tot de aarde of de Olijfberg) waar de opgenomen gelovigen Hem zullen ontmoeten"⁶⁷. Daar in de wolken vindt het laatste oordeel plaats voor de troon van zijn heerlijkheid⁶⁸.

Bij het laatste oordeel van alle mensen in de lucht zullen ook de hemelen (het universum) met gedruis voorbijgaan en de elementen (in het universum) zullen brandend vergaan (opgebroken worden) en de aarde en de werken daarop zullen blootgelegd worden (aan het Licht)⁶⁹ om plaats te maken voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde⁷⁰.

"Dan zult u (symbolisch) vluchten door het dal van mijn bergen, want het dal tussen de bergen zal reiken tot Azal, Ja, u zult vluchten, zoals u gevluht bent voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, de koning van Juda⁷¹. Dan zal de HEERE, mijn God komen: al de heiligen met U (14:5)!" Door dit grote dal symbolisch te doen ontstaan, ontsluit de HEERE voor de overgebleven helft van de bevolking van Jeruzalem (de uitverkoren gelovigen) een weg om te ontkomen. 'Azal' is een onbekende plaats ten oosten van Jeruzalem, ver genoeg opdat men er een veilige toevlucht kan vinden. Wanneer de overgebleven bevolking van Jeruzalem in veiligheid is, "dan zal de HEERE samen met zijn heilige engelen komen⁷² om de vijanden te richten⁷³ - het laatste oordeel volgt meteen op de opname van de Gemeente. Zacharia 14:4-5 is een oudtestamentische beeldspraak over de komst van de HEERE in de eindtijd of nieuwtestamentische periode om zijn volk (alle gelovigen) te redden. *Het is figuurlijke taal.* Zie de vervulling aan einde van vers 11.

Beeld van de nieuwe schepping (14:6-11). Voordat de profeet de bestraffing van de vijanden van Jeruzalem beschrijft (14:12-15), beschrijft hij de verandering die zal plaatsvinden in heel de natuur en in Juda en Jeruzalem in het bijzonder. In de nieuwe schepping zal er geen hitte, noch koude, noch vorst zijn (14:6)⁷⁴. Al weet Jezus naar zijn goddelijke natuur alles, weet hij naar zijn menselijke natuur niet wanneer deze dag zal plaatsvinden⁷⁵. In de nieuwe schepping zal er in plaats van dag en nacht, één nimmer eindigende dag zijn en altijd licht, zoals in het nieuwe Jeruzalem (14:7)⁷⁶.

"Op die dag zal het geschieden dat er (symbolisch) levend water vanuit Jeruzalem zal stromen, de ene helft ervan naar de zee in het oosten (de Dode Zee) en de andere helft ervan naar de zee in het westen (de Middellandse Zee): 's zomers en 's winters zal het plaatsvinden (14:8)". Zie *de profetieën in oudtestamentische beeldspraak* over de nieuwe schepping in Ezechiël 47:1-12; Joel 2:22-24 en 3:18; Amos 9:13 en Hosea 1:4-9. *De profetie over de wonderbare vruchtbaarheid van Israël is het oudtestamentische beeld van de zegeningen van de toekomstige Messiaanse heilsbedeling (de nieuwtestamentische periode vóór de wederkomst) én beeld van de zegeningen op de uiteindelijke nieuwe aarde (ná de wederkomst).* Zo beschrijft Openbaring 22:1-2 ook de nieuwe aarde! Jezus zegt, "Zie, Ik maak alle dingen nieuw"⁷⁷!

Het middelpunt van alle heil is het koningschap van de HEERE dat zich uitstrekt over heel de nieuwe aarde. "De HEERE zal Koning worden over heel de aarde. Op die dag zal de HEERE de Enige zijn en zijn Naam de enige" (14:9-10). Alleen de HEERE zal als God erkend worden, want alle afgoden (en andere godsdiensten) zullen weggedaan zijn. Het gehele land van Juda zal (symbolisch) naar beneden zinken totdat het gelijk ligt met het diep gelegen Jordaan dal. De noordgrens en de zuidgrens worden genoemd. Jeruzalem zal (symbolisch) hoog verheven boven deze vlakte liggen. Een paar grenzen van de stad worden ook genoemd (14:10).

⁶⁴ Openbaring 16:18

⁶⁵ Hebreeën 12:26-27

⁶⁶ Handelingen 1:9-12

⁶⁷ 1 Thessalonicenzen 4:16-17; Mattheüs 24:31,40-41; Mattheüs 25:32

⁶⁸ Mattheüs 25:31-46

⁶⁹ 2 Petrus 3:10

⁷⁰ 2 Petrus 3:13

⁷¹ Amos 1:1

⁷² Deuteronomium 33:2; Joël 3:11; Daniël 7:9-10; Mattheüs 24:31; 25:31

⁷³ Daniël 7:10; Joël 3:11; Mattheüs 24:31; 25:31-32a

⁷⁴ Genesis 31:40-41

⁷⁵ Zie Mattheüs 24:35-36; Deuteronomium 29:29. In zijn beperkte menselijke natuur werd Jezus ook verzocht, kreeg Hij honger en dorst, hield Hij en was Hij sterfelijk.

⁷⁶ Zie Openbaring 21:25; 22:5

⁷⁷ Openbaring 21:5

Jeruzalem zal (symbolisch) bewoond blijven. Men zal niet meer uit het nieuwe Jeruzalem weggevoerd worden. Een banvloek, een door God verordende verdelging, zal er niet meer komen (14:11)⁷⁸. Het volk van God zal nooit meer door de vijand opgeschikt worden!

De aanvankelijke vervulling. Deze belofte werd letterlijk vervuld toen Jeruzalem en de tweede tempel onder Ezra en Nehemia gebouwd werden⁷⁹.

De werkelijke vervulling vind plaats vanaf de eerste komst van Christus als ‘het hemelse Jerusalem’⁸⁰ en ‘het tempel van God’⁸¹ (beiden een symbool van de Kerk/Gemeente in de tegenwoordige tijd) gevestigd werden! Deze belofte gaat in bepaalde zin gedurende de hele nieuwtestamentische periode in vervulling: Gods werk via christenen “vult de aarde met mensen in het beeld van God” (het mooiste wat er kan gebeuren) en “zij onderwerpen de aarde”⁸² door het tot stand komen van scholen, ziekenhuizen, rechtvaardige rechters, onkreukbare politici, eerlijke zakenmannen, hardwerkende arbeiders, enorme klimaatbeheersing en natuurbescherming. Het evangelie zal uitgaande van Jeruzalem verkondigd worden en overal in de wereld in praktijk gebracht worden. Alle uitverkoren gelovigen zullen wandelen in het licht van de HEERE⁸³.

De uiteindelijke vervulling zal plaatsvinden bij de wederkomst van Christus wanneer ‘het nieuwe Jeruzalem’ (een symbool van de Kerk/Gemeente bij de wederkomst van Christus) vanuit de hemel op de nieuwe aarde zal neerdalen⁸⁴. *Het hemelse Jeruzalem of het nieuwe Jeruzalem is een symbool voor een letterlijke werkelijkheid: het totaal van alle uitverkoren gelovigen in de menselijke geschiedenis*⁸⁵. *Er zal nooit meer een letterlijke tempel in het aardse Jeruzalem gebouwd worden*⁸⁶!

De belofte gaat definitief in vervulling bij de vernieuwing van alle dingen op de nieuwe aarde: “Zie, Ik maak alle dingen nieuw”⁸⁷! “Aan de zijden van de rivieren staan parken met bomen van het leven die maandelijks vruchten geven”⁸⁸!

Beschrijving van de reeds aangekondigde bestraffing van de vijanden (14:12-15). In Zacharia 14:3-4 wordt de bestraffing aangekondigd en in Zacharia 14:12-15 symbolisch beschreven. De HEERE zal een vreselijke plaag onder hen zenden, waardoor hun lichaam, ogen en tong zullen wegterren terwijl zij nog op hun voeten staan (14:12)⁸⁹! Een grote, door de HEERE bewerkte verwarring (*verbijstering*) zal onder hen ontstaan (*heersen*). De vijandige volken zullen elkaar bestrijden en verdelgen. Zij zullen met opgeheven hand (met een wapen daarin) tegenover elkaar staan (14:13). “De HEERE zal het zwaard van de een tegen de ander richten”⁹⁰.

De Judeeërs zullen (symbolisch) binnen de veroverde stad strijden en de overmoedige vijanden verslaan. Zij zullen het bezit van hun vijanden in de legerkampen als buit verzamelen, onder anderen goud, zilver en kleding in grote hoeveelheden (14:14)⁹¹. Alle dieren (onder anderen paarden, muil dieren, kamelen, ezels) zullen met dezelfde plaag (als vers 13) getroffen worden (14:15).

De schaduwachtige voorzegging van de bekering van mensen die behoren tot de niet-Joodse volken in de dagen van het nieuwe verbond (14:16-19). *De overgeblevenen van de vijandige heidenvolken zullen zich bekeren tot de God van Israël (de God die zich in de Bijbel openbaart).* Zij zullen (symbolisch) van jaar tot jaar opgaan (naar Jeruzalem) om zich neer te buigen voor de HEERE van de legermachten (van engelen) (Jesaja 2:2-5), en om (symbolisch) het Loofhuttenfeest op de 15de van de zevende maand te vieren (14:16-18). Met het Loofhuttenfeest bereikt Israëls jaarfeesten hun hoogtepunt.

Het Loofhuttenfeest gedurende de oudtestamentische periode was een ceremoniële feest, een onderdeel van de ceremoniële wet en de piek (laatste) religieuze feest van het ‘kerkelijke’ jaar. Het werd gevierd *aan het einde van de landbouw oogst (dorsvloer) en wijnoogst (perskuip)*⁹². Het was het feest van grote vreugde waar mensen dankbaarheid

⁷⁸ Zie Jesaja 43:28; Jeremia 25:9; Maleachi 4:6

⁷⁹ Ezra 1:1

⁸⁰ Galaten 4:21-27; Hebreeën 12:22-24; zie Johannes 2:19-21

⁸¹ 2 Korintiërs 6:16

⁸² Genesis 1:28

⁸³ Jesaja 2:1-5

⁸⁴ Hebreeën 11:10-16; Hebreeën 13:14; Openbaring 21-22

⁸⁵ Openbaring 21:1-2,9-10

⁸⁶ Gebaseerd op hun uitleg van Daniël 9:24-27 en Openbaring 11:1-2 gelooft de bedelingenleer ten onrechte dat er weer een tempel gebouwd zal worden in de periode van de grote verdrukking en ook een tempel gebouwd zal worden gedurende het duizendjarige vrederijk. *Maar er zal nooit meer een letterlijke tempel in deze Jeruzalem gebouwd worden (Handelingen 7:48-49; Handelingen 17:24-25; Openbaring 21:22)!*

⁸⁷ Openbaring 21:5

⁸⁸ De enkelvoudigen vertegenwoordigen collectieven. Openbaring 22:1-2

⁸⁹ Zie Handelingen 12:23

⁹⁰ Richteren 7:22; 1 Samuël 14:20; 2 Kronieken 20:23

⁹¹ 2 Koningen 7:7-8,15

⁹² Deuteronomium 16:13

toonden aan God voor de oogst aan het einde van het landbouwjaar. Dan werd er ook gebeden voor de vroege regen in oktober voor het volgende landbouwjaar begon. Het wijst heen naar de uitstorting (regen) van de Heilige Geest⁹³.

'Het Loofhuttenfeest' in Zacharia 14:16-19 is een profetisch feest: het keek met verwachting uit naar de nieuwtestamentische periode waarin de Heilige Geest uitgegoten zou worden en ook naar de Dag van de HEERE wanneer de HEERE zou komen (de wederkomst) om zijn volk te bevrijden/verlossen en hun vijanden te veroordelen. Het symboliseerde de grote vreugde en dankbaarheid van Gods volk op de nieuwe aarde.

Er zal (symbolisch) geen regen vallen op de mensen die weigeren op te gaan naar Jeruzalem om voor de Koning (de HEERE) neer te buigen en Hem te aanbidden. Zonder het eren van de ware God die zich in de Bijbel openbaart, zal er geen zegen zijn en de Heilige Geest zal op hen niet uitgegoten worden.

Egypte was niet afhankelijk van de vroege regens, maar wel van de vloed van de Nijl. Als de Egyptenaren weigeren naar Jeruzalem op te trekken om de HEERE te aanbidden, zullen zij niettemin net als de andere volken gestraft worden. De profeet Haggai beschrijft een dergelijke oordeel: "U zaait veel, maar brengt weinig binnen. U eet, maar niet tot verzadiging. U drinkt, maar wordt niet dronken. U kleed u, maar wordt niet warm. De dagloner ontvangt zijn loon in een doorboorde buidel. ... U rekent op veel, maar zie, het wordt weinig. Wat u in huis bracht, daar blies Ik in"⁹⁴.

In Zacharia 14 wordt de laatste uitbarsting van haat tegen Gods volk gedurende de nieuwtestamentische periode symbolisch in oudtestamentische termen uitgebeeld⁹⁵. "De overgeblevenen van de heidenvolken" (het overblijfsel van Gods volk, inclusief de gelovigen uit de grote verdrukking) (14:2) zullen uit deze aanval ontsnappen zoals Israël vroeger uit Egypte ontsnapte.

Gods volk zal (symbolisch) het Loofhuttenfeest vieren in het nieuwe Jeruzalem op de nieuwe aarde. Maar Gods vijanden die Gods volk aangevallen hebben zullen geen aandeel hebben aan de feestvreugde in het nieuwe Jeruzalem. Zij zullen hard gestraft worden.

"Alle overgeblevenen van alle heidenvolken" (die zich namelijk tot de HEERE hebben bekeerd) (14:16) is een oudtestamentische schaduwachtige profetie over de uitverkoren gelovigen in de niet-Joodse volken die zich bij het Koninkrijk van God hebben aangesloten. Niet alleen 'het overblijfsel van de uitverkoren gelovigen in elke generatie van het volk Israël, maar ook het overblijfsel van de uitverkoren gelovigen in elke generatie van de heidense volken vormen samen 'geheel Israël' dat behouden zal worden⁹⁶.

En "de mensen op de aarde op wie geen regen valt" (14:17) is *een schaduwachtige profetie van de ongelovigen* (Joden en niet-Joden) die zich niet bekeren en dus voor eeuwig verloren gaan.

Zonder het eren van de levende God komt er geen zegen van God (14:20-21). De jaarlijkse Loofhuttenfeest (14:17-21) is een schaduwachtige profetie aangaande de volmaakte heiligheid van het nieuwe Jeruzalem (14:20,21). Op die dag zal (symbolisch) de woorden 'HEILIG VOOR DE HEERE' op alle bellen van de paarden staan. 'Heilig' betekent 'afgezonderd/gescheiden van alles wat onrechtvaardig is en 'toegewijd aan alles wat rechtvaardig is'. Ook de potten/sprengbekkens in Jeruzalem en in Juda zullen voor de HEERE heilig (afgezonderd en toegewijd) zijn. In het Oude Testament werden deze sprengbekkens gebruikt om bloed van de oudtestamentische offeranden aan de vier horens van de brandofferaltair te smeren, bloed voor de voorhangsel te sprenkelen en de rest van het bloed aan de voet van de brandofferaltair uit te gieten. Deze instrumenten golden als het meest heilig. De potten waarin het vlees van de offeranden in gekookt werden waren minder heilig. Allen die wilden offeren, zullen komen en ervan nemen om erin te koken (de potten worden met allen gedeeld). *Dit betekent dat alle mensen en alle dingen zullen aan de HEERE toegewijd zijn in de hoogste graad.*

Op die dag zal er (symbolisch) geen Kanaäniet, een ongelovige koopman of handelaar, in de voorhof van de tempel zijn die offerdieren verkoopt en zo de heiligheid van de tempel schendt⁹⁷. Vroeger hadden de veroverde Kanaänieten hun land aan Israël verloren en werden zij handelaars in Israël. Zij verkochten offerdieren⁹⁸. Zij en mogelijk de potten waarin vlees gekookt werden, werden als (ceremonieel) onrein geacht. In de toekomst zal er geen Kanaäniet, een symbool voor een ongelovige, meer in het huis van de HEERE zijn om het te verontreinigen (14:21). Ook niet in het Koninkrijk van God⁹⁹. Alle mensen, alles wat zij zijn, doen en gebruikten in het nieuwe Jeruzalem zal (letterlijk) heilig voor de HEERE zijn! *Dit is een schaduwachtige profetie dat niets wat onrein is in het nieuwe Jeruzalem, de Gemeente of het Koninkrijk van God zal zijn*¹⁰⁰!

⁹³ Johannes 7:2,37-39

⁹⁴ Haggai 1:6,9

⁹⁵ Zie Mattheüs 24:21-22; Openbaring 11:7; 13:7; 20:8-10

⁹⁶ Romeinen 11:13-26

⁹⁷ Mattheüs 21:12; Mattheüs 13:41; Openbaring 21:27

⁹⁸ Mattheüs 21:12

⁹⁹ 1 Korinthe 6:9-11

¹⁰⁰ Openbaring 21:27; zie Mattheüs 21:12-13

Maar letterlijke Kanaänieten (en anderen) die in Jezus Christus geloven zijn zeker 'heilig in Gods ogen'¹⁰¹! Deze belofte en dit dreigement bewijzen dat Gods boodschap in het Oude Testament niet alleen voor oudtestamentische Israël bedoeld was, maar ook voor alle mensen in alle volken!

De volgende moet in het oog gehouden worden bij oudtestamentische profetieën:

Eenzijds hebben oudtestamentische profetieën een schaduwachtige karakter. Wanneer mensen in de oudtestamentische periode profetieën lazen was er 'een bedekking' over hun harten. Wanneer mensen in de nieuwtestamentische periode de oudtestamentische profetieën lezen, wordt deze bedekking alleen weggenomen wanneer mensen zich tot de Heere Jezus Christus bekeren¹⁰²! De betekenis van de oudtestamentische profetieën worden in de nieuwtestamentische openbaring geopenbaard. Men moet geen letterlijke vervulling van de schaduwachtige oudtestamentische beelden verwachten. Sommige onderdelen van de oudtestamentische profetie hebben een aanvankelijke vervulling én een werkelijke/definitieve vervulling¹⁰³.

Anderzijds hebben oudtestamentische profetieën een eschatologische karakter. De oudtestamentische profetie spreekt over gebeurtenissen 'in de laatste dagen' of 'aan het einde van de eeuwen'. In zekere zin begint 'de Dag van de HEERE' (de laatste dagen) met de eerste komst van Christus¹⁰⁴ en eindigt met de wederkomst van Christus¹⁰⁵.

In overeenstemming met het bovenstaande kenmerk van de oudtestamentische profetie ziet de profetie in Zacharia 14:

- in de strijd van de volken tegen Jeruzalem en hun aanvankelijke overwinning (14:1-2) *een schaduwachtige voorstelling van de laatste uitbarstingen van haat van de wereld tegen het volk van God/de Kerk.*
- in het daaruit voortvloeiende optreden van de HEERE tegen de volken *een schaduwachtige voorstelling van Gods macht om de vijanden te straffen en zijn volk te verlossen.* De bestraffing van de vijanden met de vreselijke plaag is een beeld van het eeuwige verderf (de hel) (14:3-5,12-15).
- in de veranderingen in het natuur en de verhoging van Jeruzalem boven het Judese landschap (14:6-11) *een schaduwachtige voorstelling van het nog heerlijker hemelse Jeruzalem dat van God uit de hemel op de nieuwe aarde neerdaalt*¹⁰⁶. Jezus Christus zal de Koning zijn over de hele nieuwe aarde. Alleen Jezus Christus zal als HEERE¹⁰⁷ *erkend worden* (14:9).
- in hen die zijn overgebleven uit de volken die optrekken naar Jeruzalem om het Loofhuttenfeest te vieren *een schaduwachtige voorzegging van mensen uit de niet-Joodse volken (de heidenen) die tot het nieuwtestamentische verbond toetreden.* Zij die zich niet tot God bekeren gaan naar het eeuwige verderf (14:16-19).
- in alles wat in Jeruzalem en in Juda gevonden wordt 'heilig voor de HEERE' is *een schaduwachtige voorstelling dat niets in het nieuwe Jeruzalem op de nieuwe aarde binnenkomt dat onrein is of zich bezig houdt met gruwelen en leugens*¹⁰⁸.

Het nieuwe Jeruzalem of stad van de levende God is dan de woonplaats en feestelijke vergadering van tienduizendtallen van engelen, van de Gemeente/Kerk van de eerstgeborenen (uitverkoren gelovigen) die vóór de wederkomst al in de hemelen opgeschreven staan en van de Drie-enige God¹⁰⁹.

11. UITLEG VAN PROFETIEËN IN HET OUDE TESTAMENT.

a. Bekijk de profetieën in het Oude Testament altijd in het licht van het Nieuwe Testament!

(1) Het Oude Testament en het Nieuwe Testament vormen één boek (de Bijbel). De Bijbel van het begin (de schepping in Genesis) tot het einde (de herschepping in Openbaring) is één doorlopende en steeds duidelijker wordende openbaring van Gods plan. Het Oude Testament is en het Nieuwe Testament relateren tot elkaar als 'profetie' en 'vervulling', als 'schaduw' en 'werkelijkheid' en als 'het oude verbond' en 'het nieuwe verbond'. Alle profetieën in

¹⁰¹ Handelingen 10:9-28

¹⁰² 2 Korinthe 3:14-18

¹⁰³ Bv. Jesaja 7:14 is een schaduwachtige profetie die een voorlopige en definitieve vervulling heeft. De voorlopige vervulling is in een jonge vrouw die zwanger werd en een mannelijke kind baarde die zij Immanuel noemde voordat de landen van de twee koningen (Peka van Israël)(in 734 v.C.) en (Rezin van Syrië)(in 732 v.C.) door Tiglat-Pileser veroverd werden. De definitieve vervulling in Mattheüs 1:21 is toen Jezus uit Maria geboren werd en Jozef hem de naam Immanuel gaf in ongeveer 4 v.C. (tijdens de Romeinse census in de tijd dat Quirinius gouverneur van Syrië was) (Lukas 2:1-5).

¹⁰⁴ Jezus werd **geopenbaard** in de laatste dagen (1 Petrus 1:20), **verscheen** in de laatste dagen (Hebreeën 9:26), God **sprak** door Jezus in deze laatste dagen (Hebreeën 1:1), Jezus **bracht het zoenoffer voor de zonden** in de laatste dagen (Hebreeën 9:26) en Hij **goot de Heilige Geest uit** in de laatste dagen (Handelingen 2:17).

¹⁰⁵ Jezus **wekt gelovigen op** uit de dood op de laatste dag (Johannes 6:39-40); Hij **oordeelt** alle mensen op de laatste dag (Johannes 12:48); en bij de wederkomst van Christus op de laatste dag vindt **de totale vernieuwing van alle dingen** plaats (Handelingen 3:21; Openbaring 21:5) en daalt het hemelse Jeruzalem als het nieuwe Jeruzalem vanuit de hemel op de nieuwe aarde neer (Openbaring 21:1-2).

¹⁰⁶ Openbaring 21:1-2

¹⁰⁷ Grieks: kurios. Hebreeuws: JaHWeH. Jesaja 40:3; Markus 1:1-3

¹⁰⁸ Openbaring 21:27

¹⁰⁹ Hebreeën 12:22-24

het Oude Testament moeten daarom in het licht van de openbaring in het Nieuwe Testament uitgelegd worden! De openbaring in het Nieuwe Testament leert ons dat:

(2) Er ligt een sluier over het Oude Testament. *Er ligt een sluier over de oudtestamentische openbaring die alleen door bekering tot Jezus Christus weggenomen wordt.* Gedurende de oudtestamentische periode stelde de Heilige Geest profeten in staat om te spreken over de toekomstige komst van Jezus Christus en zijn volk¹¹⁰. Toch was Gods openbaring in het Oude Testament nog niet compleet – het werd pas compleet met de nieuwtestamentische openbaring!

Er ligt een bedekking over de oudtestamentische openbaring, zodat het pas ten volle begrepen kan worden in het licht van de nieuwtestamentische openbaring! Die bedekking wordt alleen weggenomen wanneer een mens zich tot Jezus Christus bekeert (**2 Korinthe 3:14-18**). Gedurende de nieuwtestamentische periode openbaart de Heilige Geest de hele waarheid in de Bijbel die God wil dat mensen gelooft¹¹¹. Alleen de Heilige Geest overtuigt mensen van de waarheid met betrekking tot Jezus Christus en zijn openbaring¹¹².

(3) Wedergeboorte door de Geest is noodzakelijk. *De Heilige Geest wordt alleen gegeven aan mensen die in Jezus Christus geloven (Handelingen 2:38) en die God gehoorzamen zoals Hij zich in de Bijbel heeft geopenbaard (Handelingen 5:32). Daarom kan alleen een wedergeboren gelovige in Jezus Christus het oudtestamentische openbaring (en de nieuwtestamentische openbaring) recht uitleggen.*

Het denken van ongelovigen en aanhangers van andere godsdiensten is verblind door ‘de god van deze eeuw’¹¹³. De Bijbel beschouwt de goden van de andere godsdiensten als ‘iets waardeloos’ (een afgod). Let op de woordspeling in het Hebreeuws: “Alle elohim (goden) van de volken zijn elilim (waardeloze afgoden, ronde nullen)”¹¹⁴. In werkelijkheid bestaan de andere goden alleen in de verbeelding van mensen die niet wedergeboren zijn of als boze geesten (demonen)! Ze zijn alleen bedacht door het denken van geestelijk verblinde mensen. “Ook de satan zelf doet zich voor als een engel van het licht”¹¹⁵.

(4) De oudtestamentische wet is vervuld. *De ceremoniële wetten en bepaalde persoonlijkheden in het Oude Testament zijn ‘schaduwen’, afbeeldingen of zinnebeelden van de werkelijkheden die met Jezus Christus zijn gekomen (Kolossenzen 2:16-17; Hebreeën 8:5-6; 9:8-10; 10:1).*

Het hele Oude Testament met het volk Israël, het land Israël, de berg Sion, de stad Jeruzalem, de tempel, de ceremoniële instellingen, de profeten, de priesters en de koningen zijn niet alleen historische werkelijkheden uit het verleden, maar ook profetieën (schaduwbeelden, of voorspellingen/verkondigingen) van werkelijkheden die in de toekomst op een hoger vlak en met een groter omvang in vervulling zullen gaan in Jezus Christus en in de nieuwtestamentische openbaring¹¹⁶.

(5) Het oude verbond werd verplaatst door het nieuwe verbond. *Gods volk Israël in het Oude Testament (de uitverkoren gelovigen in het natuurlijke volk van Israël) werd niet beëindigt met de eerste komst van Christus of vervangen door de nieuwtestamentische Kerk, maar werd op een hoger vlak voortgezet (waar de schaduwen in werkelijkheden in vervulling gaan) en vergroot (uitgebreid) om alle gelovigen uit al de heidense volken in te sluiten¹¹⁷!*

Bijvoorbeeld:

- ‘Het land van Israël’ als erfenis¹¹⁸ is verplaatst door ‘de (vernieuwde) wereld’ of ‘het hemelse vaderland’¹¹⁹.
- ‘Het aardse stad, Jeruzalem’ is verplaatst door ‘de stad met fundamenten waarvan God Zelf de Bouwmeester en Ontwerper is’¹²⁰.
- ‘De tempel’ van stenen in Jeruzalem is verplaatst door ‘de tempel bestaande uit het Lichaam van Christus, de wereldwijde Gemeente/Kerk’¹²¹.
- ‘De uitverkoren en gezalfde profeten, priesters en koningen’ in de oudtestamentische periode zijn verplaatst door Jezus Christus in de nieuwtestamentische periode: Hij is de grootste en laatste Profeet¹²², de grootste en laatste Hogepriester¹²³ en de grootste en laatste Koning¹²⁴.
- ‘De herhalende dieren offeranden’ in de oudtestamentische periode zijn vervuld en verplaatst door ‘het eenmalige

¹¹⁰ 1 Petrus 1:9-12; 2 Petrus 1:19-21

¹¹¹ 2 Timoteüs 3:16

¹¹² Johannes 16:8-10

¹¹³ 2 Korinthe 4:4

¹¹⁴ Psalm 96:5

¹¹⁵ 2 Korinthe 11:14

¹¹⁶ Matteüs 5:17

¹¹⁷ Kolossenzen 3:11

¹¹⁸ Genesis 15:18

¹¹⁹ Romans 4:13; Hebreeën 11:16

¹²⁰ Hebreeën 11:10; 12:22-24

¹²¹ Johannes 2:19-21; Efeze 2:19-22

¹²² Deuteronomium 18:18-19; Handelingen 3:18-23

¹²³ Psalm 110:4; Hebreeën 7:20b-28

¹²⁴ Jesaja 9:6-7; Openbaring 17:14

zoenoffer van Jezus Christus aan het kruis' in de nieuwtestamentische periode¹²⁵.

- 'Het verbond met Abraham en zijn Zaad' in het Oude Testament is in vervulling gegaan in Jezus Christus in het Nieuwe Testament¹²⁶. Het oude verbond is verplaatst door het nieuwe verbond¹²⁷.
- Op dezelfde wijze wordt 'Gods oudtestamentische volk Israël' (de uitverkoren gelovige mensen in Israël) voortgezet en uitgebreid in 'Gods nieuwtestamentische Gemeente' (de uitverkoren gelovige mensen in alle landen, 'het Israël van God')¹²⁸!

Het oude (eerste) verbond gedurende de oudtestamentische periode werd verplaatst door het nieuwe (tweede) verbond gedurende de nieuwtestamentische periode. De instellingen van de ceremoniële wet in het Oude Testament werd vervangen in het Nieuwe Testament door nieuwtestamentische instellingen (zie 'De wet in de algemene brieven'). Bijvoorbeeld de oudtestamentische hogepriesterschap werd vervangen door de Hogepriester Jezus Christus¹²⁹.

(6) Het oudtestamentische volk Israël zal zonder de nieuwtestamentische Kerk/Gemeente niet tot volmaaktheid komen" (Hebreeën 11:39-40). "Al deze mensen (gelovigen gedurende de oudtestamentische periode) die van oudsher om hun geloof geprezen werden, hebben de belofte niet in vervulling zien gaan omdat God voor ons (de gelovigen gedurende de nieuwtestamentische periode) iets beters had voorzien. *Gods oudtestamentische volk (de gelovigen in het volk Israël) bereiken alleen volmaaktheid samen met Gods nieuwtestamentische volk (de gelovigen in de Gemeente).* "De (gelovige) heidenen delen door Christus Jezus ook in de erfenis (van gelovig Israël), maken deel uit van hetzelfde lichaam en hebben ook deel aan de belofte, op grond van het evangelie" (Efeziërs 3:2-6)!

(7) De nieuwtestamentische openbaring is de sleutel tot de juiste uitleg van de profetieën in het Oude Testament! Niemand heeft de bevoegdheid of het goddelijk inzicht om de profetieën in het Oude Testament uit te leggen los van de openbaring in het Nieuwe Testament¹³⁰! Daarom moeten de profetieën niet per se letterlijk uitgelegd worden of alleen beperkt worden tot het nationale volk van Israël.

b. Het Nieuwe Testament onthult dat sommige profetieën in het Oude Testament niet letterlijk vervuld worden.

Bepaalde uitspraken van de profeten van het Oude Testament hebben een voorlopige letterlijke betekenis, maar ook *een uiteindelijke niet-letterlijke, veel verder strekkende en symbolische betekenis* in het Nieuwe Testament. Het Nieuwe Testament onthult dan *de werkelijke geestelijke betekenis en vervulling*.

Bijvoorbeeld:

(1) De letterlijke berg 'Sion' is al in het Oude Testament een *symbool* van de gelovigen in Israël¹³¹, een symbool van het land van Israël¹³² en een symbool van de stad Jeruzalem¹³³.

Maar het Nieuwe Testament onthult dat 'de berg Sion' hetzelfde is als 'het hemelse Jeruzalem', de nieuwtestamentische Gemeente¹³⁴.

(2) De vernieuwing van Jeruzalem. De beschrijving van 'de vernieuwing van Jeruzalem na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap'¹³⁵ is een schaduw van 'het nieuwe (nieuwtestamentische) verbondsvolk en uiteindelijk van de nieuwe aarde'. Deze beschrijving in het Oude Testament blijft beperkt tot het nieuwe land en volk van Israël.

Maar in het licht van de openbaring in het Nieuwe Testament wordt duidelijk dat dit vernieuwende werk van God in *Israël* een profetisch beeld was van het vernieuwende werk van God op de *hele aarde*. Niet alleen het land van Israël¹³⁶, maar heel de tegenwoordige aarde en het universum zullen vernieuwd worden¹³⁷!

c. Het Nieuwe Testament onthult dat profetieën in het Oude Testament niet beperkt tot Israël vervuld worden.

Alleen de openbaring in het Nieuwe Testament maakt duidelijk waar de profetieën in het Oude Testament werkelijk over gaan. Twee voorbeelden:

(1) Het herbouwen van Davids vervallen huis (Amos 9:11-12). De profeet Amos profeteerde dat 'het

¹²⁵ Hebreeën 9:11-14

¹²⁶ Handelingen 3:24-25

¹²⁷ Hebreeën 8:6-13

¹²⁸ Galaten 6:14-16

¹²⁹ Hebreeën 7:12; 8:7-9

¹³⁰ 2 Petrus 1:19-21; zie 1 Korinthe 4:6

¹³¹ Jesaja 49:14-16a

¹³² Jesaja 51:3

¹³³ Jesaja 52:1-2

¹³⁴ Hebreeën 12:22-24

¹³⁵ Jesaja 65:1-25

¹³⁶ Jesaja 65:17

¹³⁷ 2 Petrus 3:13; zie Romeinen 4:13

vervallen huis van David weer herbouwd zou worden'¹³⁸. Deze profetie wordt uitgelegd in **Handelingen 15:14-18**. Alleen in het licht van de nieuwtestamentische openbaring weten we dat de profeet Amos en Jakobus niet spreken over een toekomstig nationale herstel van het volk van Israël, maar over de opbouw van het volk van God vanuit de heidenen (de niet-Joden)!

(2) De uitstorting van de Heilige Geest (Ezechiël 36:24-28; Joël 2:28-29 NBG). De profeten Ezechiël en Joël profeteerden over de toekomstige uitstorting van de Heilige Geest en de veranderingen die het in de mensen van Israël teweeg zou brengen. Zonder de vervulling van deze profetie in het Nieuwe Testament zouden deze woorden opgevat kunnen worden als alleen gericht tot het nationale volk van Israël.

Alleen in het licht van de openbaring (onderricht) in het Nieuwe Testament weten we dat de profeten Ezechiël en Joël de uitstorting van de Heilige Geest niet beperkten tot de Joden¹³⁹. De Heilige Geest werd ook over de niet-joden uitgestort¹⁴⁰.

d. Het Nieuwe Testament onthult dat alle profetieën in het Oude Testament tot alle gelovigen gericht zijn en niet uitsluitend tot Israël.

(1) Het woord 'Israël' in de profetische boeken. Uit bovenstaande voorbeelden blijkt dat met het woord 'Israël' in het Oude Testament niet altijd letterlijk het *natuurlijke* volk van Israël bedoeld wordt¹⁴¹. Vooral in de profetieën in het Oude Testament worden met 'Israël' vaak de *uitverkoren gelovigen* uit het natuurlijke volk van Israël, dus 'het (geestelijke) Israël van God' bedoeld¹⁴²!

De ongelovigen in Israël worden "Niet mijn volk"¹⁴³, "Sodom en Gomorra"¹⁴⁴ en zelfs "Israël overeenkomstig het vlees"¹⁴⁵ genoemd.

Het geestelijke volk van God bestond in de tijd van het Oude Testament hoofdzakelijk uit gelovige Joden, maar er waren ook gelovige niet-Joden¹⁴⁶ bij.

Later in de tijd van het Nieuwe Testament bestaat het geestelijke volk van God uit gelovige Joden én gelovige heidenen (Romeinen 2:28-29; 10:12; 1 Korinthe 12:13; Galaten 3:28; 6:14-16; Filippenzen 3:3; Kolossenzen 3:11)! De profetieën (beloften) in het Oude Testament zijn dus voor alle gelovigen bedoeld en niet exclusief voor gelovigen in het volk van Israël!

(2) De profetieën in het Oude Testament. Veel van Gods beloften in het Oude Testament zijn *schijnbaar* alleen aan het volk Israël gedaan. Maar de profetieën in het Oude Testament vinden hun vervulling in het Nieuwe Testament. In het licht van de openbaring in het Nieuwe Testament worden alle beloften in het Oude Testament in en door de Dienaar, Jezus Christus, en niet door het volk Israël vervuld (2 Korintiërs 1:20)¹⁴⁷!

Het Nieuwe Testament onthult dat deze profetieën *werkelijk* bedoeld zijn voor *gelovigen* uit alle volken (inclusief de gelovigen uit het volk van Israël)! (Lees **Galaten 3:16-29**).

Niettemin bleef deze waarheid verborgen tot haar openbaring in het Nieuwe Testament (**Efeziërs 3:2-6**)!

e. De openbaring van God bestaat alleen uit het Oude en het Nieuwe Testament en is daarna nooit meer uitgebreid.

Sommige valse godsdiensten beweren dat Gods openbaring in de Bijbel voortgezet werd in hun eigen godsdienst en zij proberen dan ook bewijzen ervoor te vinden in de Bijbel zelf.

(1) Het eerste voorbeeld: 'de Profeet' in Deuteronomium 18:18-19. De valse godsdienst beweert dat deze profetie slaat op de profeet in hun eigen godsdienst¹⁴⁸. Maar Handelingen 3:13-24 leert heel duidelijk dat deze profetie al in vervulling is gegaan in Jezus Christus in de 1ste eeuw en in niemand anders in de geschiedenis, omdat niemand anders in de geschiedenis voldoet aan de beschrijving in Handelingen 3!

- Alleen Jezus Christus is de Heilige en Rechtvaardige (de Zondeloze)¹⁴⁹ – alle andere profeten waren/zijn zondaren¹⁵⁰.
- Alleen Jezus Christus is 'de Vorst van het leven', de Schepper en Verlosser die voor eeuwig leeft – alle andere profeten zijn schepselen en gaan allemaal dood!
- Alleen Jezus Christus werd gekruisigd om de zonden van gelovigen weg te wassen en hun geweten van dode

¹³⁸ Amos 9:11-12

¹³⁹ Handelingen 2:16-21

¹⁴⁰ Handelingen 2:39; 11:14-18; 15:7-11

¹⁴¹ Romeinen 9:6a

¹⁴² Romeinen 9:6b; Galaten 6:16

¹⁴³ Hosea 1:9

¹⁴⁴ Jesaja 1:10

¹⁴⁵ 1 Korinthe 10:18

¹⁴⁶ Jesaja 56:3-8

¹⁴⁷ zie Jesaja 49:3

¹⁴⁸ De profeet Mohammed in de 7de eeuw n.C.

¹⁴⁹ Handelingen 3:14

¹⁵⁰ zie Jesaja 6:5

- werken te reinigen¹⁵¹ – alle andere profeten werden door hun eigen volk vermoord¹⁵² of stierf door ouderdom.
- Alleen Jezus Christus stond op uit de dood¹⁵³ – alle andere profeten liggen nog steeds in hun graven.
- Alleen Jezus is naar de hemel opgevaren waar Hij op Gods troon heerst en zijn vijanden onder zijn voeten stelt¹⁵⁴ – alle andere profeten hebben na hun dood geen positieve invloed meer!
- Alleen Jezus Christus bekeert mensen van hun verkeerde weg¹⁵⁵.
- En alleen Jezus Christus zegent mensen in elk volk op de aarde¹⁵⁶! Al deze feiten zijn nooit door een ander profeet vervuld!

Zelfs Mohammed leert in de Koran wat Moslims moeten doen als zij twijfelen: “Indien gij dus in twijfelt zijt over wat Wij¹⁵⁷ tot u hebben nedergezonden, vraag dan hen¹⁵⁸, die de Schrift (de Bijbel)¹⁵⁹ lazen vóór uw tijd”¹⁶⁰! Als Moslims twijfelen over wat er in de Koran geschreven staat, moeten zij de Bijbel lezen!

Alle profeten na Mozes in het Oude Testament hebben deze (Messiaanse) tijd aangekondigd¹⁶¹. “De HEERE heeft vanaf het begin verkondigt wat het einde zal zijn, van oudsher de dingen die nog niet plaatsgevonden hebben”¹⁶². Maar de profeten in de andere godsdiensten hebben niets van te voren voorspeld!

(2) Het tweede voorbeeld: ‘de Pleitbezorger’ in Johannes 7:37-39; 14:16-18. De valse godsdienst beweert dat deze profetie slaat op de profeet van hun eigen godsdienst.

- Hun profeet was echter nooit een Geest (de Geest van God), maar alleen een gewoon mens.
- Hun profeet kwam niet een paar dagen na de hemelvaart van Jezus Christus¹⁶³, maar pas honderden jaren later!

(3) Het derde voorbeeld: zogenaamde ‘profeten’ in sommige moderne kerken. Sommige christenen beschouwen ten onrechte hun eigen profeteren en profetieën van vandaag als verdere en nieuwe openbaringen van God. Zo stellen ze hun eigen profetieën boven Gods openbaring in de Bijbel. Zij beschouwen zichzelf als ‘mondstukken van God’ evenals de profeten in het Oude Testament. Zij maken ongegrond aanspraak hierop. Lees **Jeremia 23:16-40**.

Jezus leert duidelijk dat Johannes de Doper de laatste profeet in de oudtestamentische periode was¹⁶⁴. En de Bijbel leert duidelijk dat God in het verleden (gedurende de oudtestamentische periode) tot de voorouders gesproken had door middel van de profeten uit het Oude Testament, maar dat Hij nu in de laatste dagen zijn laatste en definitieve woord tot ons gesproken heeft in zijn Zoon, Jezus Christus¹⁶⁵! In de Bijbel zijn ‘de laatste dagen’ een verwijzing naar de periode tussen de eerste komst van Christus¹⁶⁶ en zijn wederkomst¹⁶⁷.

Na de eerste komst van Christus en de voltooiing van zijn openbaring door de apostelen twee duizend jaar geleden¹⁶⁸ mogen geen verdere openbaringen of profetieën aan de Bijbel toegevoegd worden.

Valse profeten die hun profetieën aan de Bijbel toevoegen zullen hard veroordeeld worden¹⁶⁹!

Na de eerste komst van Christus spreekt God tot ons door de woorden geschreven in de Bijbel! Daarom vermaant Paulus Christenen met de regel: “Niet te gaan boven geschreven staat (in de Bijbel)”¹⁷⁰.

12. LIEFDE IS BELANGRIJKER DAN DE UITLEG VAN PROFETIEËN.

De uitleg van profetieën en apocalyptische symbolen in de Bijbel hebben al vele christenen verdeeld. Deze verdeeldheid kan het geloof ondermijnen van zowel christenen als mensen die geïnteresseerd zijn christen te worden. De uitleg van de profetieën moet daarom ondergeschikt blijven aan het duidelijke onderwijs in de Bijbel dat zich richt op liefde en verandering.

a. Leg je toe op het duidelijke onderwijs in de Bijbel.

¹⁵¹ Handelingen 3:15a; Hebreeën 9:14

¹⁵² Mattheüs 23:29-31

¹⁵³ Handelingen 3:15b

¹⁵⁴ Handelingen 3:21; 1 Korinthe 15:25

¹⁵⁵ Handelingen 3:19; zie Jeremia 23:22

¹⁵⁶ Handelingen 3:26

¹⁵⁷ Allah via de engel Jibril en de profeet Mohammed

¹⁵⁸ namelijk de Joden en de christenen

¹⁵⁹ de Wet (Zabur), de Profeten (Nebiim) en het Evangelie (Injil) = de Bijbel

¹⁶⁰ Surah 10:94

¹⁶¹ Handelingen 3:24

¹⁶² Zie Jesaja 45:21; Jesaja 46:10

¹⁶³ Handelingen 1:5

¹⁶⁴ Mattheüs 11:13

¹⁶⁵ Hebreeën 1:1-2

¹⁶⁶ Handelingen 2:17

¹⁶⁷ Johannes 6:39

¹⁶⁸ Johannes 14:26; 15:26-27; 16:13-15; Handelingen 1:8; Openbaring 1:1

¹⁶⁹ Openbaring 22:18-19

¹⁷⁰ 1 Korinthe 4:6 NBG

Niet de juiste uitleg van de profetieën over de terugkomst van Jezus geeft christenen troost en bemoediging, maar juist het feit dat we, hoe die gebeurtenissen ook zullen plaatsvinden, zullen delen in zijn heerlijkheid¹⁷¹! Het is nuttiger en heilzamer om je toe te leggen op het duidelijke onderwijs in de Bijbel en dat te gehoorzamen. Houd je vooral bezig met je persoonlijke relaties: met God, met je gezin, met andere mensen en met je levenstaak die God je gegeven heeft. Richt je op het evangeliseren van de wereld, het maken van discipelen, het opbouwen van de wereldwijde Lichaam van Christus en vooral op de verheerlijking van God! Dat is belangrijker dan redetwisten over de juiste uitleg van bepaalde profetieën.

b. Leg profetieën uit met nederigheid.

Jezus zegt, “Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan zich gehouden heeft”¹⁷². Paulus zegt, “Ik hoef u niet te schrijven over het moment waarop dit zal gebeuren, want u weet zelf maar al te goed dat de dag van de Heer komt als een dief in de nacht”¹⁷³. Daarom zijn ‘de tijd’ en het ‘moment’ of ‘ogenblik’ van de terugkomst van Jezus Christus echt onvoorspelbaar! Daarom dienen we profetieën met betrekking tot de eindtijd met een grote mate van nederigheid uit te leggen. Want wanneer meningen met betrekking tot bepaalde toekomstige gebeurtenissen met kracht naar voren gebracht worden als de enige waarheid, maar later vals blijken te zijn, zal deze vergissing het geloof van veel mensen ondermijnen in plaats van opbouwen!

c. Maak liefde je doel en niet kennis.

Paulus zegt, “Al had ik de gave om te profeteren en doorgrondde ik alle geheimen, al bezat ik alle kennis en had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen – had ik de liefde niet, ik zou niets zijn”¹⁷⁴. Daarom is elkaar liefhebben veel belangrijker in de ogen van God dan de juiste kennis over profetieën¹⁷⁵.

Besluit “liever het argument te verliezen en de mens te winnen,
dan het argument te winnen en de mens te verliezen.”

¹⁷¹ Lees 1 Thessalonicenzen 4:13–5:11

¹⁷² Handelingen 1:7 NBG

¹⁷³ 1 Thessalonicenzen 5:1-2

¹⁷⁴ 1 Korinthe 13:2

¹⁷⁵ Romeinen 13:10